

Nr 1035

Av herr Mellqvist, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 41,
angående vissa frågor om hjälpmedel för handikappade.

Två organisationer för gravt handikappade — De handikappades riksförbund och De blindas förening — har sedan många år tillbaka med all rätt erhållit statsanslag till sin allmänna verksamhet. Anledningen härtill är att de drivit en omfattande service- och kurativ verksamhet bland rörelsehindrade respektive blinda och synskadade. Detta har dragit med sig kanslier och förhållandevis dryga administrationskostnader. Organisationernas verksamhet har betytt och betyder allt fortfarande mycket för de handikappade och bör därför understödjas.

Sveriges dövas riksförbund, som är en sammanslutning för landets 10 000 döva och svårt hörselskadade, är en organisation av samma karaktär som De handikappades riksförbund och De blindas förening. Ledningen inom denna organisation har genom kontaktsvårigheter på grund av dövhetens följdverkningar ej tidigare kunnat göra sin stämma hörd och De dövas riksförbund har ej fått statsanslag till sin verksamhet i samma omfattning som förut nämnda organisationer.

Vårt samhälle är såväl socialt som tekniskt uppbyggt för hörande människor. De döva och gravt hörselskadade, som ej ens kan benyttja sig av hörapparat blir isolerade, därför att de ej kan kommunicera på grund av det med dövheten följande språkhandikappet. De är beroende av tecken-språket och till tolkar för att få kontakt med den hörande omvärlden. Telefon, radio och TV kan ej benyttjas, vilket belyser situationen. Helt naturligt söker sig de döva till varandra, och det är här som föreningsverksamheten spelar en så viktig roll. Den ger dem gemenskap, som alla längtar efter, och lättar på den psykiska press, som de döva är utsatta för i det dagliga livet. Dövheten är ett lika svårt för att inte säga svårare handikapp än blindheten.

I den service- och kontaktverksamhet, som Sveriges dövas riksförbund utövar, ingår bl. a. tidningen SDR-Kontakt och SDR-Aktuellt för omarbetning av sociala meddelanden till ett för de döva förståeligt språk, studie- och kursverksamhet, kurativ och administrativ verksamhet genom konsulent, som besöker de dövas föreningar över hela landet, samt att vara remissinstans. De dövas möjligheter till social information och kulturell utveckling är helt beroende av den insats som SDR kan göra. För detta arbete

har förbundet ett till Borlänge förlagt kansli, med avdelningskontor i Stockholm, med 6 personer anställda, dragande en kostnad av cirka 300 000 kronor. För finansieringen av detta har man varit hänvisad till insamlingar, lotterier o. d. vilket blivit allt svårare. I skrivelse till kungl. socialdepartementet gjordes den 13 april 1967 framställning om ett anslag om 241 240 kronor till förbundets verksamhet. I Kungl. Maj:ts proposition nr 41 finns icke något anslag upptaget.

Under återopande av ovanstående hemställes,

att riksdagen måtte för ett bidrag till Sveriges dövas riksförbund för budgetåret 1968/69 under femte huvudtiteln anvisa ett förslagsanslag å 240 000 kronor.

Stockholm den 1 april 1968

Sven Mellqvist (s)